

IT-03-69-PT
D17-1 / 7138 ter
11 ~~09~~ JANUARY 2006

17/7138 ter
RK 7136

**MEĐUNARODNI KRIVIČNI SUD
ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU**

Predmet br. IT-03-69-PT

**TUŽILAC
MEĐUNARODNOG SUDA**

PROTIV

**JOVICE STANIŠIĆA
I
FRANKA SIMATOVIĆA**

DRUGA IZMENJENA OPTUŽNICA

Tužilac Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, na osnovu svojih ovlašćenja iz člana 18 Statuta Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (u daljem tekstu: Statut Međunarodnog suda), optužuje:

**JOVICU STANIŠIĆA
i
FRANKA SIMATOVIĆA**

za **ZLOČINE PROTIV ČOVEČNOSTI i KRŠENJA ZAKONA ILI
OBIČAJA RATOVANJA**, kako sledi:

OPTUŽENI

1. **Jovica STANIŠIĆ** rođen je 30. jula 1950. u Ratkovu u Autonomnoj Pokrajini Vojvodini, Republika Srbija. Godine 1975. počeo je da radi u Službi državne bezbednosti (u daljem tekstu: DB) Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije (u daljem tekstu: MUP). Do kraja 1991. godine nalazio se na položaju zamenika načelnika DB-a, a *de facto* je bio prvi čovek DB-a i pre zvaničnog imenovanja na dužnost načelnika, odnosno šefa DB-a, na kojoj se nalazio od 31. decembra 1991. do 27. oktobra 1998. godine.
2. **Franko SIMATOVIĆ**, zvani "Frenki", rođen je 1. aprila 1950. u Beogradu, Republika Srbija. Godine 1978. počeo je da radi u DB-u, gde je na raznim poslovima radio do 2001. godine. U vremenu na koje se odnosi ova Optužnica prvo je radio na kontraobaveštajnim poslovima, a zatim je prešao u novoosnovanu Upravu za obaveštajne poslove DB-a (tzv. Drugu upravu), gde je bio komandant Jedinice za specijalne operacije DB.

ČINJENIČNI OSNOV

3. Najkasnije od maja 1991, kao i u druga vremena tokom perioda na koji se odnosi ova Optužnica, DB Srbije je osnivao ili pružao pomoć u osnivanju tajnih jedinica za koje nisu postojala zakonska ovlašćenja, u svrhu preduzimanja specijalnih vojnih akcija u Republici Hrvatskoj (u daljem tekstu: Hrvatska) i Bosni i Hercegovini (u daljem tekstu: BiH). Te jedinice (u daljem tekstu: specijalne jedinice DB-a Republike Srbije) uključivale su, pored ostalih, grupe poznate pod sledećim nazivima: Crvene beretke, Arkanovi Tigrovi zvani i arkanovci, Martićeva policija, Milicija tzv. Srpske autonomne oblasti (u daljem tekstu: SAO) Slavonija, Baranja i Zapadni Srijem/Srem (u daljem tekstu: SBZS), JSO (*Jedinice za specijalne operacije*) i JATD (*Jedinice za antiteroristička dejstva*).
4. U aprilu 1991. ili približno u to vreme, **Franko SIMATOVIĆ** je, po ovlašćenju **Jovice STANIŠIĆA**, pomogao da se otvori centar za obuku u Golubiću kod Knina, u SAO Krajini, gde su se obučavale oružane jedinice. Posle toga je DB Republike Srbije uspostavio i finansirao nove centre za obuku. Dobrovoljci i regruti obučeni u

tim centrima raspoređivani su u specijalne jedinice DB-a Republike Srbije ili su ih slali na lokacije u Hrvatskoj gde su bili potčinjeni Teritorijalnoj odbrani (u daljem tekstu: TO), uključujući TO takozvane SAO SBZS, Martićevoj policiji poznatoj i pod nazivima martićevci, Policija SAO Krajine i Milicija SAO Krajine (u daljem tekstu: Martićeva policija), ili u TO, ili na lokacije u BiH gde su bili potčinjeni vojsci bosanskih Srba, odnosno Vojsci Republike Srpske (u daljem tekstu: VRS), TO-u ili lokalnim jedinicama SDS-a.

5. **Franko SIMATOVIĆ** je bio odgovoran za ove specijalne jedinice DB-a Republike Srbije i rukovodio je njihovim učešćem u pojedinim dejstvima u Hrvatskoj i BiH.
6. Od aprila 1991. pa do kraja 1991, srpske snage u Hrvatskoj, uključujući snage TO-a i Martićeve policije, kojima su rukovali i u čijem su organizovanju, obučavanju, snabdevanju, naoružavanju i finansiranju delimično posredovali **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, zajedno sa Jugoslovenskom narodnom armijom (u daljem tekstu: JNA) i paravojnim snagama, napale su i preuzele kontrolu nad gradovima i selima u SAO Krajini i SAO SBZS.
7. Od marta 1992. pa kontinuirano do 1995, specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, u čijem su organizovanju, obučavanju, snabdevanju, naoružavanju i finansiranju delimično posredovali **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, zajedno sa srpskim snagama u BiH, napale su i preuzele kontrolu nad gradovima i selima u opštinama Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Sanski Most, Srebrenica i Zvornik.

INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST

Član 7(1) Statuta Međunarodnog suda

8. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** snose individualnu krivičnu odgovornost za krivična dela navedena u članovima 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda opisana u ovoj Optužnici, koja su planirali, naredili, počinili, ili čije su planiranje, pripremanje ili izvršenje pomagali i podržavali na druge načine. Koristeći u ovoj Optužnici reč "počinili", tužilac ne tvrdi da su optuženi fizički počinili bilo koje od krivičnih dela za

koje se lično terete. Reč "počinili" u ovoj Optužnici uključuje učešće u udruženom zločinačkom poduhvatu.

9. Cilj ovog udruženog zločinačkog poduhvata bilo je prisilno i trajno uklanjanje većine nesrba, prvenstveno Hrvata, bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata, sa velikih područja u Hrvatskoj i BiH, putem činjenja krivičnih dela progona, ubistva, deportacija i nehumanih dela (prisilna premeštanja). **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** učestvovali su u udruženom zločinačkom poduhvatu kao saizvršioci ili kao pomagači i podržavaoci, na načine izložene niže u tekstu.
10. Zločini za koje tereti ova Optužnica bili su unutar okvira udruženog zločinačkog poduhvata, a **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** posedovali su stanje svesti potrebno za počinjenje svakog od ovih krivičnih dela, odnosno: tačka 1, progoni, nameru kršenja osnovnih i fundamentalnih prava Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih lica nesrpske nacionalnosti na osnovu vere, rase ili političkih uverenja; tačke 2 i 3, ubistvo, nameru lišavanja života ili nanošenja teške povrede bez ikakvog obzira prema ljudskom životu; tačke 4 i 5, deportacije i nehumana dela (prisilna premeštanja), svesno i namerno učestvovanje u proterivanju ili prinuđivanju radi prisilne deportacije ili premeštanja jednog ili više lica u drugu državu ili na drugu lokaciju mada za to ne postoje osnove dopuštene međunarodnim pravom i/ili smišljenu nameru da se ljudi prisile da napuste svoju teritoriju mada za to ne postoje osnove dopuštene međunarodnim pravom. Alternativno, krivična dela za koja tereti ova Optužnica bila su prirodna i predvidljiva posledica ostvarivanja cilja udruženog zločinačkog poduhvata. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** bili su svesni da su takvi zločini mogući ishod izvršenja udruženog zločinačkog poduhvata.
11. Udruženi zločinački poduhvat postojao je najkasnije od 1. avgusta 1991. i trajao barem do 31. decembra 1995. godine.
12. U ovom udruženom zločinačkom poduhvatu učestvovalo je mnogo pojedinaca. Svaki od učesnika je svojim radnjama ili propustima, doprineo postizanju cilja tog poduhvata. Među pojedincima koji su učestvovali u ovom udruženom zločinačkom

poduhvatu, i time značajno pomogli ostvarivanju cilja tog poduhvata, bili su optuženi **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ; Slobodan MILOŠEVIĆ; Veljko KADIJEVIĆ; Blagoje ADŽIĆ; Ratko MLADIĆ; Radmilo BOGDANOVIĆ; Radovan STOJIČIĆ** zvani "Badža"; **Mihalj KERTES; Milan MARTIĆ; Radovan KARADŽIĆ; Biljana PLAVŠIĆ; Željko RAŽNATOVIĆ** zvani "Arkan"; **Vojislav ŠEŠELJ**; i drugi pripadnici JNA, kasnije Vojske Savezne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: VJ), VRS-a i vojske Republike Srpske Krajine (u daljem tekstu: VRSK); srpskog TO-a u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori; lokalnih policijskih snaga i MUP-a Srbije, uključujući DB Srbije i Martićevu policiju; te pripadnici jedinica paravojnih snaga iz Srbije, Crne Gore i bosanskih Srba.

13. **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ**, delujući pojedinačno i/ili u dogovoru s drugim učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, učestvovali su u udruženom zločinačkom poduhvatu na sledeće načine:

učestvovali su u formiranju, finansiranju, opremanju i snabdevanju specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije;

rukovodili su pripadnicima i agentima DB-a koji su učestvovali u činjenju zločina iz ove Optužnice;

obezbeđivali su oružje, finansijska sredstva, obuku, logističku podršku i druge vrste značajne pomoći i podrške specijalnim jedinicama DB-a Republike Srbije koje su učestvovala u činjenju zločina u Hrvatskoj i BiH u periodu od 1. avgusta 1991. do 31. decembra 1995. godine.

14. **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ** svesno su i hotimično učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu, znajući za predvidljive posledice tog poduhvata. Na osnovu toga, oni za ove zločine snose individualnu krivičnu odgovornost po članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda, kao i odgovornost po članu 7(1) za planiranje, naređivanje ili za pomaganje i podržavanje, na druge načine, planiranja, pripreme i izvršenja ovih zločina.

OPŠTI PRAVNI NAVODI

15. Sve radnje i propusti navedeni u ovoj Optužnici dogodili su se na teritoriji bivše Jugoslavije.
16. Sve vreme na koje se odnosi ova Optužnica u Hrvatskoj i BiH postojalo je stanje oružanog sukoba.
17. Sve vreme na koje se odnosi ova Optužnica **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** bili su dužni da se pridržavaju zakona i običaja koji regulišu vođenje oružanih sukoba, uključujući i Ženevske konvencije iz 1949. i njihove Dopunske protokole.
18. Sve radnje i propusti koji se ovom Optužnicom stavljaju na teret kao zločini protiv čovečnosti bili su deo rasprostranjenih ili sistematskih napada na Hrvate, bosanske Muslimane, bosanske Hrvate i drugo civilno stanovništvo nesrpske nacionalnosti na velikim delovima teritorije Hrvatske i BiH.

OPTUŽBE

TAČKA 1

PROGONI

19. Od 1. aprila 1991. ili približno od tog datuma pa do 31. decembra 1995, **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru s učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje progona Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih nesrba u SAO Krajini i SAO SBZS, a u BiH, u opštinama Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Sanski Most, Srebrenica i Zvornik.
20. Do kraja navedenog perioda, srpske snage koje su činile specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, delujući same ili u sprezi s drugim srpskim snagama, uključujući MUP Srbije; JNA koja je kasnije podeljena na VJ, VRS i VRSK; lokalne jedinice TO-

a; policijske snage Republike Srpske i druge paravojne jedinice, preuzele su kontrolu nad gradovima i selima na tim teritorijama. Nakon preuzimanja kontrole, srpske snage, u koordinaciji sa lokalnim srpskim vlastima, uspostavile su režim progona sračunat na to da se Hrvati, bosanski Muslimani, bosanski Hrvati i drugi nesrbi isteraju sa tih teritorija.

21. Ti progoni počinjeni su na diskriminatorskoj osnovi prema političkoj, rasnoj i verskoj pripadnosti, a obuhvatali su sledeće:
 - a) ubistvo Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, kako je opisano u paragrafima od 23 do 67 ove Optužnice.
 - b) prisilno premeštanje i deportaciju Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, kako je opisano u paragrafima od 68 do 69 ove Optužnice.
22. Ovim radnjama i propustima, **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

TAČKA 1: PROGONA NA POLITIČKOJ, RASNOJ I VERSKOJ OSNOVI, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI, kažnjivog po članovima 5(h) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 2 i 3

UBISTVO

23. Od maja 1991. ili približno od tog vremena pa do 31. decembra 1995, **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa drugim učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje ubistva i hotimičnog lišavanja života nesrba, prvenstveno Hrvata, bosanskih Muslimana i

bosanskih Hrvata. Ubistvo i hotimično lišavanje života vršeni su tako što su Hrvati, bosanski Muslimani, bosanski Hrvati i drugi nesrbi ubijani u svojim gradovima i selima, tokom i posle preuzimanja kontrole u SAO Krajini, SAO SBZS, a u BiH, na teritorijama opština Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Sanski Most, Srebrenica i Zvornik.

SAO KRAJINA

24. Od 7. oktobra 1991. ili približno od tog datuma, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, konkretno, JNA i pripadnici lokalnog srpskog TO-a, imali su kontrolu nad područjem Hrvatske Kostajnice. Većina hrvatskih civila pobjegla je iz svojih domova za vreme napada u septembru 1991. godine. Približno 120 hrvatskih građana, većinom žena, staraca i nemoćnih, ostalo je u selima Dubica, Cerovljani i Baćin. Ujutro 20. oktobra 1991. pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga su u Dubici uhvatili pedeset i troje civila i zatočili ih u seoskom vatrogasnom domu. Tokom tog dana i noći desetero od tih civila je pušteno jer su bili Srbi ili su imali veze sa Srbima. Dana 21. oktobra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih gorenavedenih srpskih snaga odveli su preostalih četrdeset i troje zatočenih Hrvata na jedno mesto u blizini sela Baćin. Pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga doveli su na to isto mesto još najmanje trinaest civila nesrpske nacionalnosti iz Baćina i Cerovljana. Svih pedeset i šest civila nesrba pogubljeno je na tom mestu. Približno u isto vreme, pripadnici Martićeve policije i drugih gorenavedenih srpskih snaga odveli su još trideset civila iz Baćina, te dvadeset i četiri civila iz Dubice i Cerovljana, na nepoznato mesto, gde su te civile pobili.
25. U periodu od početka avgusta 1991. do 12. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito JNA i lokalnog srpskog TO-a, napali su hrvatska sela Saborsko, Poljanak i Lipovača. Ove snage su u napadu pobile sve preostale seljane nesrpske nacionalnosti koje su zatekle ušavši u ta sela.
26. Dana 28. oktobra 1991, lokalne jedinice TO-a ušle su u Lipovaču i ubile osam civila.

27. Dana 7. novembra 1991, jedinice JNA i TO-a, naročito specijalne jedinice JNA iz Niša, ušle su u zaselak Vukovići kod Poljanka i ubile devet civila.
28. Dana 12. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito jedinica JNA i TO-a, ušle su u selo Saborsko, gde su ubile najmanje dvadeset hrvatskih civila, a selo sravnile sa zemljom.
29. U novembru 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito, jedinica JNA i TO-a, napale su selo Škabrnja kod Zadra. Dana 18. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga išli su od kuće do kuće u Škabrnji i ubili najmanje trideset i osam civila nesrpske nacionalnosti u njihovim domovima ili na ulicama.
30. Dana 19. novembra 1991, srpske snage su napale Nadin, selo odmah pored gorepomenute Škabrnje, i ubile sedam civila nesrpske nacionalnosti.
31. U periodu od 18. novembra 1991. do februara 1992, živote su izgubili svi preostali hrvatski civili u Škabrnji. Srpske snage su ubile dvadeset i šest preostalih hrvatskih civila, staraca i nemoćnih osoba.
32. Dana 21. decembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga ušli su u selo Bruška i zaselak Marinović i ubili deset civila, od kojih su devet bili Hrvati.

SAO SBZS

33. U septembru i oktobru 1991, snage srpskog TO-a i Milicija SAO SBZS hapsile su hrvatske civile i držale ih u pritvorskom objektu zgrade policije u Dalju. Dana 21. septembra 1991, Goran Hadžić i Željko Ražnatović obišli su taj pritvorski objekat i naredili da se dva zatočenika puste. Pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Željka Ražnatovića vatrenim oružjem su ubili jedanaest zatočenika, a njihova tela zakopali u masovnu grobnicu u selu Čelije.
34. Dana 4. oktobra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Željka Ražnatovića ušli su u pritvorski objekat zgrade policije u Dalju gde su ustrelili dvadeset i osam

zatočenih hrvatskih civila. Tela žrtava odvezena su iz zgrade i bačena u obližnju reku Dunav.

35. Dana 9. novembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vodstvom Željka Ražnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS hapsili su civile, pripadnike mađarske narodnosti i Hrvate, u Erdutu, Dalj Planini i Erdut Planini, i odveli ih u centar za obuku TO-a u Erdutu, gde je njih dvanaest narednog dana ubijeno iz vatrenog oružja. Nekoliko dana posle 9. novembra 1991, pripadnici Srpske nacionalne bezbednosti (u daljem tekstu: SNB) SAO SBZS, u saradnji sa nekoliko pripadnika Arkanovih "Tigrova", uhapsili su i pogubili tri civila, od kojih su dvoje bili članovi porodica Mađara iz prve grupe žrtava koji su se raspitivali o svojim rođacima. Tela osam od dvanaest žrtava iz prve grupe zakopana su u Čelijama, a jedna žrtva u Daljskom Ataru. Tela još tri žrtve bačena su u jedan bunar u Borovu. Dana 3. juna 1992, pripadnici SNB-a, u saradnji sa pripadnicima Arkanovih "Tigrova", uhapsili su Mariju Senaši (rođ. 1937), rođaku Mađara iz prve grupe žrtava koja se i dalje raspitivala o svojoj rodbini. Ta žena je zatim ubijena, a njeno telo bačeno u jedan napušteni bunar u Dalj Planini.
36. Dana 11. novembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod komandom Željka Ražnatovića uhapsili su u Klisi sedam civila nesrpske nacionalnosti. Dva zatočenika koja su imala srodnike srpske nacionalnosti puštena su. Preostalih pet civila odvedeno je u centar za obuku TO-a u Erdutu. Nakon ispitivanja, žrtve su ubijene i zakopane u masovnu grobnicu u selu Čelije.
37. U periodu od 18. do 20. novembra 1991, po završetku vojnih dejstava u Vukovaru i njegovoj okolini, JNA je na teritoriju Republike Srbije deportovala hiljade stanovnika Hrvata i drugih nesrba. Na traženje Gorana Hadžića da se zadrže oni nesrbi za koje se sumnja da su učestvovali u vojnim dejstvima, JNA je 20. novembra 1991. ili oko tog datuma veliki broj stanovnika Vukovara prebacila u zatočeničke objekte u Dalju. Pripadnici srpskog TO-a tamo su izdvojili one za koje se sumnjalo da su učestvovali u odbrani Vukovara. Izdvojene zatočenike su ispitivali, tukli i mučili. Pogubljena su najmanje trideset i četiri zatočenika.

38. Dana 10. decembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici milicije SAO SBZS uhapsili su pet stanovnika Erduta nesrpske nacionalnosti. Źrtve su odvedene u centar za obuku TO-a u Erdutu i zatim ubijene. Tela tri od ovih Źrtava posle su baćena u jedan bunar u Daljskom Ataru.
39. U periodu od 22. decembra 1991. do 25. decembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS uhapsili su u Erdutu sedam civila, pripadnika mađarske narodnosti i Hrvata, i odveli ih u centar za obuku TO-a u Erdutu. Dana 26. decembra 1991. ubili su ih iz vatrenog oruŹja. Tela šest Źrtava zakopana su u Daljskom Ataru.
40. Dana 21. februara 1992, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS uhapsili su ćetiri civila nesrpske nacionalnosti u Erdutu. Sve Źrtve su ispitivali u centru za obuku Teritorijalne odbrane i zatim ih ubili. Tela ovih Źrtava zakopana su u masovnu grobnicu u Daljskom Ataru.

BOSNA I HERCEGOVINA

BIJELJINA

41. Dana 31. marta 1992. ili pribliŹno tog datuma, na poziv lokalnog srpskog rukovodstva u Bijeljini, Źeljko RaŹnatović, pripadnici Arkanovih "Tigrova" i druge srpske snage, te specijalne jedinice DB-a Srbije, napali su Bijeljinu i preuzeli kontrolu nad gradom.
42. Prvih dana aprila 1992, pripadnici Arkanovih "Tigrova" i drugih specijalnih jedinica DB-a Srbije terorisali su civilno stanovništvo tako Źto su ubijali civile nesrpske nacionalnosti.

BOSANSKI ŹAMAC

43. Dana 11. aprila 1992. ili pribliŹno tog datuma, na poziv lokalnih vođa bosanskih Srba, u Bosanski Źamac su iz Republike Srbije stigle specijalne jedinice DB-a Republike Srbije. U sastavu tih specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije su bili, između ostalih, Dragan Đorđević zvani "Crni", Srećko Radovanović zvani "Debeli" i Slobodan Miljković zvani "Lugar".

44. Dana 17. aprila 1992, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije i lokalne snage koje su obučili pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije, napale su Bosanski Šamac i preuzele kontrolu nad gradom.
45. Počev od napada na Bosanski Šamac 17. aprila 1992, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, zatvarale su civile nesrpske nacionalnosti u zgradu policije u Bosanskom Šamcu (u daljem tekstu: SUP) i obližnje zgrade, te u zgradu TO-a. U više prilika u periodu od 17. aprila 1992. do 31. jula 1992. pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije tukli su zatočene nesrbe.
46. Dana 27. aprila 1992. ili približno tog datuma Slobodan Miljković je pretukao više zatočenika zatvorenih u zgradi TO-a, a Antu Brandića zvanog "Dikan" lišio života tako što ga je više puta zaredom tukao drvenom batinom i zatim pucao u njega.
47. Dana 6. maja 1992. ili približno tog datuma, pedesetak bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana zatočenih u zgradi TO-a Bosanski Šamac srpske vlasti su premestile u jedan poljoprivredni objekat u obližnjem selu Crkvina (u daljem tekstu: Crkvina). Dana 7. maja 1992. ili približno tog datuma, Slobodan Miljković i Dragan Đorđević su, zajedno s drugim pripadnicima specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije, otišli u Crkvinu. Tukli su zatočene nesrbe, te vatrenim oružjem lišili života najmanje šesnaest zatočenih civila nesrpske nacionalnosti.

DOBOJ

48. Specijalne jedinice DB-a Republike Srbije osnovale su početkom 1992. godine centar za obuku lokalnih srpskih snaga na planini Ozren, opština Doboj.
49. Uveče 2. maja 1992. ili približno tog datuma počelo je zauzimanje Doboja tako što su srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, napale nebranjeni grad i preuzele kontrolu nad njim. Tokom nekoliko narednih nedelja srpske snage su napale razne gradove i sela u toj opštini.

50. Počev od napada srpskih snaga izvršenog tokom noći 2. maja 1992. ove snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, zatvorile su civile nesrpske nacionalnosti na nekoliko mesta u Doboju. Pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije ulazili su u te objekte i ubijali zatočenike.
51. Dana 12. jula 1992. ili približno tog datuma, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, koristile su zatočene nesrbe kao živi štit, te je tako poginulo približno dvadeset i sedam civila.

SANSKI MOST

52. U septembru 1995. Željko Ražnatović i pripadnici Arkanovih "Tigrova" došli su u Sanski Most na poziv lokalnih rukovodilaca bosanskih Srba.
53. Dana 20. septembra 1995. ili približno tog datuma, pripadnici Arkanovih "Tigrova" sakupili su dvanaest muškaraca nesrpske nacionalnosti sa raznih mesta u Sanskom Mostu i kamionom ih odvezli na jedno mesto u selu Trnova oko pet kilometara od Sanskog Mosta. Na tom mestu pogubljena su jedanaestorica, a dvanaesti je streljanje preživeo sa teškim povredama.
54. Dana 21. septembra 1995. ili približno tog datuma, grupa nesrpskih civila je prisilno odvedena u Sasinu. U Sasini su te nesrpske civile iskrcali iz vozila u podnožju zapadne strane brda, nedaleko od seoske crkve. Na tom mestu, pripadnici Arkanovih "Tigrova" iz vatrenog su oružja ubili približno šezdeset i pet nesrpskih civila iz ove grupe.

SREBRENICA

55. Dana 12. maja 1992, na 16. sednici Skupštine bosanskih Srba, KARADŽIĆ je obznanio šest strateških ciljeva srpskog naroda u BiH. U suštini, ti strateški ciljevi predstavljali su plan zaposedanja i održavanja kontrole nad teritorijom, uspostavljanja države bosanskih Srba, odbrane zacrtanih granica i razdvajanja naroda u BiH.

56. Dana 8. aprila 1993, Međunarodni sud pravde izdao je nalog Saveznoj Republici Jugoslaviji da preduzme sve mere u svojoj nadležnosti u cilju sprečavanja izvršenja zločina genocida u BiH. Dana 16. aprila 1993, Savet bezbednosti Ujedinjenih nacija donio je Rezoluciju 819 kojom se potvrđuje nalog Međunarodnog suda pravde kao i suverenitet, teritorijalni integritet i politička nezavisnost Republike BiH. Rezolucija 819 Saveta bezbednosti, u kojoj se konstatuje da su tokom neprestanih vojnih operacija bosanskih Srba protiv Srebrenice i na području istočne Bosne vršeni i protivpravni napadi na civile, sadrži više zahteva. Savet bezbednosti zahteva prestanak napada i, pored toga, da "Savezna Republika Jugoslavija (Srbija i Crna Gora) smesta prestane da snadbjeva paravojne jedinice bosanskih Srba u Republici Bosni i Hercegovini vojnim naoružanjem, opremom i uslugama".
57. Dana 8. marta 1995, Radovan Karadžić, u svojstvu vrhovnog komandanta VRS izdao je Operativno uputstvo br. 7, kojim se VRS-u nalaže da, u okviru ostvarivanja "šest strateških ciljeva" od 12. maja 1992, eliminiše muslimanske enklave Srebrenicu i Žepu.
58. Dana 6. jula 1995, VRS i druge snage bosanskih Srba pod komandom i kontrolom generala Ratka Mladića napale su srebreničku enklavu. Napad na enklavu trajao je do 11. jula 1995, kada su VRS i druge snage bosanskih Srba pod Mladićevom komandom i kontrolom ušle u Srebrenicu.
59. U ovom napadu VRS na enklave Srebrenica i Žepa učestvovala su i specijalne jedinice DB Republike Srbije pod kontrolom **STANIŠIĆA** i **SIMATOVIĆA**, uključujući Crvene beretke i Škorpione. Nekoliko nedelja pre napada VRS optuženi su naredili Škorpionima da iz svoje baze u Đelotiću u Hrvatskoj krenu na područje pod kontrolom bosanskih Srba blizu Sarajeva. Škorpioni su se zatim utaborili u selu Trnovo, u podnožju planine Treskavica, blizu Sarajeva. Oni su bili pod komandom **SIMATOVIĆA**, koji je rukovodio sa zajedničkog komandnog mesta MUP/DB na Jahorini.
60. Pre napada VRS na Srebrenicu, Škorpioni i druge specijalne jedinice napale su snage BiH u blizini Sarajeva u koordiniranom nastojanju da odvuku jedinice ABiH iz

Srebrenice i Žepe prema Sarajevu ostavljajući otvoren kopneni koridor između Srebrenice i Sarajeva. ABiH je reagovala povlačenjem jedinica prema Sarajevu, olakšavši tako snagama VRS da preuzmu kontrolu nad Srebrenicom.

61. U periodu od 12. jula do približno 20. jula 1995, hiljade muškaraca bosanskih Muslimana zarobljeno je, ili se predalo, snagama bosanskih Srba pod komandom i kontrolom generala Ratka Mladića.
62. Snage bosanskih Srba zatim su raspodelile zatvorenike bosanske Muslimane različitim jedinicama bosanskih Srba i Srba iz Srbije da ih ubiju. Jedan autobus pun zatočenika odvezen je u bazu Škorpiona na Treskavici gde su pripadnici Škorpiona iz autobusa iskrcali oko petnaest zatočenih muškaraca i odveli ih na stratište. Pripadnici Škorpiona odvezli su kamionom šestoricu zatočenika na jedno izolovano seosko područje udaljeno nekoliko kilometara od njihove baze. Pod komandom Slobodana Medića (Boce), Škorpioni su iz vatrenog oružja pobili ove zatočenike. Slobodan Medić (Boca) je dao da se ova ubistva snime videokamerom.
63. Od 13. jula do 19. jula 1992. pogubljeno je po prekom postupku više od 7.000 bosanskih Muslimana koji su zarobljeni na području Srebrenice, od kojih su mnogi posle toga ukopani u masovne grobnice.
64. Približno od 1. avgusta 1995. do 1. novembra 1995, jedinice VRS pod komandom i kontrolom generala Ratka Mladića učestvovala su u organizovanim i sveobuhvatnim aktivnostima na prikrivanju ubistava ponovnim ukopavanjem na izolovanim lokacijama leševa koje su pre toga iskopali iz prvobitnih masovnih grobnica. Od jula 1995. nadalje, oko 25.000 civila, žena, dece i staraca bosanskih Muslimana pripadnici VRS silom su odveli iz Potočara i drugih područja oko Srebrenice do Kladnja i drugih područja BiH koja nisu bila pod kontrolom Srba.
65. Ti zločini počinjeni su u okviru udruženog zločinačkog poduhvata opisanog u paragrafima od 8 do 14 ove optužnice u kom su učestvovali pripadnici VRS, pripadnici policije Republike Srpske i neke političke vođe iz SRJ i RS. Video snimak ubistva šestorice zatočenih bosanskih Muslimana koji su napravili pripadnici

specijalne jedinice DB Srbije nastao je u okviru ovog udruženog zločinačkog poduhvata.

ZVORNIK

66. Dana 8. aprila 1992. ili približno tog datuma, srpske snage, uključujući Željka Ražnatovića, pripadnike Arkanovih "Tigrova" i drugih specijalnih jedinica DB-a Srbije, napale su Zvornik i preuzele kontrolu nad gradom. Tokom tog napada u Zvorniku je ubijeno približno 20 civila nesrpske nacionalnosti.
67. Ovim radnjama i propustima **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru s učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

TAČKA 2: UBISTVA, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI, kažnjivog po članovima 5(a) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 3: UBISTVA, KRŠENJA ZAKONA I OBIČAJA RATOVANJA, sankcionisanog zajedničkim članom 3(1)(a) Ženevskih konvencija iz 1949, kažnjivog po članovima 3 i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 4 I 5

DEPORTACIJA I NEHUMANA DELA (PRISILNO PREMEŠTANJE)

68. Od maja 1991. ili približno od tog vremena pa do 31. decembra 1995. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru s učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje protivpravnog prisilnog premeštanja ili deportacije hiljada Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, iz njihovih zakonitih prebivališta na području SAO Krajine i SAO SBZS, a u BiH, sa teritorija opština Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Sanski Most, Srebrenica i Zvornik, u druge države ili na područja izvan njihovih domicilnih opština.

69. Ovim radnjama i propustima, Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ, delujući sami ili u dogovoru s učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

TAČKA 4: DEPORTACIJE, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI, kažnjivog po članovima 5(d) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 5: NEHUMANIH DELA (PRISILNO PREMEŠTANJE), ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI, kažnjivog po članovima 5(i) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

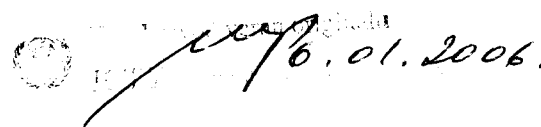
/potpis na originalu/

Carla Del Ponte,
tužilac

Dana 20. decembra 2005.

U Hagu,
Holandija

[pečat Tužilaštva MKSJ-a]

 16.01.2006.